

De gebeurtenis die later de Puls werd genoemd, begon om drie minuten over drie, Eastern Standard Time, op de middag van 1 oktober. Die term klopte natuurlijk niet, maar binnen tien uur na de gebeurtenis waren de meeste deskundigen die daarop konden wijzen al dood of krankzinnig. Trouwens, de naam deed er nauwelijks toe. Het ging om de gevolgen.

Om drie uur die middag liep – je kon bijna zeggen, *huppelde* – een jongeman van geen bijzonder belang door Boylston Street in Boston. Hij heette Clayton Riddell. De grote tevredenheid op zijn gezicht paste volkomen bij zijn veerkrachtige tred. Aan zijn linkerhand zwaaide een kunstenaarsmap met hem mee, zo'n map met sluitingen als een koffer. Om de vingers van zijn rechterhand zat het koord van een bruine plastic draagtas. Op die tas waren de woorden **kleine schatten** afgedrukt voor wie ze maar wilde lezen.

In de tas zwaaide een klein rond voorwerp heen en weer. Een cadeautje, zou je misschien denken, en dan zou je gelijk hebben. Je zou ook vermoeden dat deze Clayton Riddell een jongeman was die een kleine (of misschien niet eens zo kleine) overwinning met een **kleine schat** wilde vieren, en daar zou je ook gelijk in hebben. Het voorwerp in de tas was een nogal dure glazen presse-papier met een pluk grijze paardenbloempluis in het midden. Hij had hem gekocht toen hij terugliep van het Copley Square Hotel naar de veel nederiger Atlantic Avenue Inn, waar hij logeerde. Eerst was hij geschrokken van het prijskaartje van negentig dollar dat aan de onderkant van de presse-papier bevestigd was. Hij was nog meer geschrokken van het besef dat hij zich nu zoiets kon veroorloven.

Er was een bijna fysieke moed voor nodig geweest om zijn creditcard aan de verkoper te overhandigen. Hij geloofde niet dat hij dat had kunnen doen als hij de presse-papier voor zichzelf had gekocht; dan zou hij hebben gemompeld dat hij van gedachten veranderd was en zou hij met

de staart tussen de benen de winkel uit zijn gelopen. Maar het was voor Sharon. Sharon was gesteld op zulke dingen, en ze was ook nog gesteld op hem – *ik zal voor je duimen, schat*, had ze gezegd op de dag voordat hij naar Boston vertrok. Dat had hij ontroerend gevonden, zeker na alle rottigheid die ze elkaar in het afgelopen jaar hadden laten doormaken. Nu wilde hij haar ontroeren, als dat nog kon. De presse-papier was een klein voorwerp (een **kleine schat**), maar hij wist dat ze het erg mooi zou vinden, die delicate grijze pluis, diep in het midden van het glas, als een draagbare mist.

2

Clay's aandacht werd getrokken door het harde rinkelen van een ijsco-wagen. Die stond tegenover het Four Seasons Hotel (dat nog voornamer was dan het Copley Square) en naast het Boston Commonpark, dat over een afstand van twee of drie blokken langs deze kant van Boylston Street lag. De woorden MISTER SOFTEE stonden in regenboogkleuren afgedrukt boven twee dansende ijshoortjes. Drie kinderen verdrongen zich voor het loket, hun schooltassen bij hun voeten, wachtend op het lekkers. Achter hen stond een vrouw in een kantoorpak met een poedel aan de lijn, en er waren ook twee tienermeisjes die heupbroeken droegen. Ze hadden iPods en koptelefoons, die nu om hun hals hingen, zodat ze tegen elkaar konden mompelen, heel serieus, zonder giechelen.

Clay stond achter hen. Door zijn komst was het geen groepje meer, maar een korte rij. Hij had een cadeautje gekocht voor zijn vrouw, al waren ze uit elkaar. Op weg naar huis zou hij naar een stripwinkel gaan en de nieuwste *Spiderman* voor zijn zoon kopen; misschien kocht hij ook iets voor zichzelf. Hij popelde om Sharon zijn nieuws te vertellen, maar ze zou niet te bereiken zijn tot ze om kwart voor vier of zo thuiskwam. Hij dacht dat hij in elk geval in de Inn zou blijven tot hij haar had gesproken. Het grootste deel van de tijd zou hij door zijn kleine kamer lopen en naar zijn dichte map kijken. Intussen kon hij nu wel een ijsje nemen. De man van de ijscowagen bediende de drie kinderen die voor het loket stonden: twee Dilly Bars en een supergrote hoorn softijs, vanille met chocolade, voor de patser in het midden, die blijkbaar voor alle drie betaalde. Terwijl Clay een prop dollarbiljetten uit de zak van zijn modieuze wijde spijkerbroek viste, stak de vrouw met de poedel en het kantoorpak haar hand in haar schoudertas, haalde er een mobiele telefoon

uit – vrouwen in kantoorpakken zouden hun huis net zomin zonder mobiele telefoon verlaten als zonder hun creditcard – en klapte hem open. Achter hen, in het park, blafte een hond en schreeuwde iemand. Het klonk niet als een blijde kreet, vond Clay, maar toen hij over zijn schouder keek, zag hij alleen een paar wandelaars, een hond met een frisbee in zijn bek (moest die daar niet aan de lijn, vroeg hij zich af) en veel zonnig groen en aantrekkelijke schaduw. Echt een plek waar iemand die net zijn eerste beeldroman – *en* het vervolg daarop, allebei voor een verbijsterende hoeveelheid geld – had verkocht in alle rust een chocolade-ijsje kon gaan eten.

Toen hij zijn hoofd weer terugdraaide, waren de drie kinderen met de wijde broeken weg en bestelde de vrouw in het kantoorpak een beker ijs. Een van de twee meisjes achter haar had een pepermuntkleurige telefoon op haar heup geklemd zitten, en de vrouw in het kantoorpak had die van haar tegen haar oor. Wanneer Clay zulk gedrag zag, dacht hij altijd, bewust of minder bewust, dat hij naar een handeling keek die ooit verschrikkelijk onbeschoft zou zijn gevonden – ja, zelfs tijdens een kleine transactie met een wildvreemde – maar inmiddels tot normaal alle-daags gedrag behoorde.

Zet het in Duistere reiziger, *schat*, zei Sharon. De versie van haar die hij in zijn hoofd had zitten, sprak vaak. Die wilde altijd absoluut haar zeggende doen. Dat gold ook voor de echte Sharon, of ze nu uit elkaar waren of niet. Al zei ze dat niet over zijn mobiele telefoon. Clay had er niet een.

De pepermuntkleurige telefoon speelde het begin van dat Crazy Frogdeuntje waar Johnny zo gek op was; was het niet 'Axel F'? Clay wist het niet meer, misschien omdat hij het uit zijn hoofd had gebannen. Het meisje van wie de telefoon was, pakte hem vlug van haar heup en zei: 'Beth?' Ze luisterde, glimlachte en zei toen tegen het andere meisje: 'Het is Beth.' Nu boog het andere meisje zich naar voren en luisterden ze allebei. Hun bijna identieke korte piekharen (Clay vond dat ze er bijna uitzagen als tekenfilmfiguren op zaterdagmorgen, zoals de Powerpuff Girls) bewogen tegelijk in de middagbries.

'Maddy?' zei de vrouw in het kantoorpak op bijna hetzelfde moment. Haar poedel zat peinzend aan het eind van zijn riem (de riem was rood, met glitterend spul erop) en keek naar het verkeer in Boylston Street. Aan de overkant, bij het Four Seasons, stond een portier in een bruin uniform – die waren altijd bruin of blauw, dacht Clay – te zwaaien, waarschijnlijk naar een taxi. Een Duck Boat vol toeristen voer voorbij, hoog oprijzend en uit zijn element op het droge. De bestuurder riep in zijn megafoon iets over een historische bezienswaardigheid. De twee meisjes die naar de pepermuntkleurige telefoon luisterden, keken elkaar aan

en glimlachten om iets wat ze hoorden, maar giechelen deden ze nog steeds niet.

‘Maddy? Kun je me verstaan? *Kun je...*’

De vrouw in het kantoorpak bracht de hand met de hondenriem omhoog en stak een vinger met lange nagel in haar andere oor. Clay huiverde; hij vreesde het ergste voor haar trommelvlies. Hij stelde zich voor dat hij haar tekende: de hond aan de riem, het kantoorpak, het modieuze korte haar... en een stroompje bloed langs de vinger die ze in haar oor had. De Duck Boat die de tekening net verliet, de hotelportier op de achtergrond – die dingen maakten het op de een of andere manier levensechter. Dat was zo; zoiets wist je gewoon.

‘Maddy, je maakt het *uit!* Ik wou je alleen vertellen dat ik mijn haar heb laten doen bij die nieuwe... mijn *haar?* ... MIJN...’

De man in de Mister Softeewagen bukte zich en stak een beker met ijs naar voren. Uit die beker verhief zich een witte alp met chocolade- en aardbeiensaus die naar beneden gleed. Zijn stoppelige gezicht was onbewogen: hij had alles al meegemaakt, het meeste wel al twee keer, dacht Clay. In het park schreeuwde iemand. Clay keek weer over zijn schouder en zei tegen zichzelf dat het een kreet van blijdschap moest zijn. Om drie uur 's middags, op een zonnige middag in het Boston Common park, *moest* het toch wel een kreet van blijdschap zijn? Ja toch?

De vrouw zei iets onverstaanbaars tegen Maddy en klapte toen met een geoefende polsbeweging haar mobieltje dicht. Ze liet het weer in haar tasje glijden en bleef toen staan alsof ze vergeten was wat ze aan het doen was, misschien zelfs waar ze was.

‘Dat is vier vijftig,’ zei de Mister Softeeman, die haar nog steeds geduldig de ijsbeker voorhield. Clay had de tijd om te bedenken hoe verrekete *duur* alles in de stad was. Misschien vond de vrouw in het pak dat ook – tenminste, dat was zijn eerste veronderstelling – want ze deed nog steeds niets en staarde naar de beker met de berg ijs en de afglijdende saus alsof ze nog nooit zoiets had gezien.

Toen kwam er weer een schreeuw uit het park, ditmaal geen menselijke kreet maar een dierlijk krijsen van schrik en pijn. Clay draaide zich om en zag de hond die met de frisbee in zijn bek had gelopen. Het was een vrij grote bruine hond, misschien een labrador, hij had geen verstand van honden, als hij er een moest tekenen, nam hij een boek en tekende hem daaruit over. Een man in een pak zat naast die hond op zijn knieën, hield zijn nek omklemd en was zo te zien bezig – *ik zie toch niet echt wat ik denk dat ik zie*, dacht Clay – op zijn oor te kauwen. Toen brulde de hond weer en probeerde weg te rennen. De man in het pak hield hem stevig vast, en ja, hij had het oor van de hond in zijn mond, en terwijl Clay ernaar stond te kijken, scheurde de man het los van de

hondenkop. Ditmaal stootte de hond een bijna menselijke kreet uit. Eenden die op een vijver hadden gedobberd, vlogen snaterend op. 'Rast!' riep iemand achter Clay. Het klonk als *rast*. Het had ook 'rat' of 'raast' kunnen zijn, maar op grond van latere ervaringen zou hij het op *rast* houden: geen echt woord, alleen een agressief geluid zonder betekenis.

Hij draaide zich weer om naar de ijscowagen en zag nog net dat Dame Kantoorpak haar hand door het loket stak om de Mister Softeeman vast te grijpen. Ze zag kans om de losse plooiën aan de voorkant van zijn witte jasje even in haar hand te krijgen, maar toen hij geschrokken een stap terugdeed, werd haar greep verbroken. Haar hoge hakken kwamen even van het trottoir, en hij hoorde haar kleren schuren en knopen tikken toen de voorkant van haar jasje langs het kleine uitsteeksel van het loket omhoogkwam en weer naar beneden ging. De beker ijs viel uit het zicht. Clay zag een klodder ijs en saus op de linkerpols en -onderarm van Dame Kantoorpak, en intussen vielen haar hoge hakken klakkend op het trottoir terug. Ze wankelde met gebogen knieën. De welopgevoede, gereserveerde uitdrukking op haar gezicht – wat in Clay's ogen de elementaire uitdrukking van op-straat-geen-gezicht was – had plaatsgemaakt voor een krampachtige grauw die haar ogen tot spleetjes vernauwde en al haar tanden blootlegde. Haar bovenlip was volkomen binnenstebuiten gekeerd, zodat je het roze fluweel zag, zo intiem als een vulva. Haar poedel rende de straat op, de rode riem met handlus achter zich aan. Er kwam een zwarte limousine aanrijden die de poedel overreed voordat die op de helft was. Het ene moment allemaal vacht, het volgende moment allemaal ingewanden.

Dat arme ding kefte waarschijnlijk al in de hondjeshemel voordat hij wist dat hij dood was, dacht Clay. Op een klinische manier begreep hij dat hij in een shocktoestand verkeerde, maar dat deed niets af aan zijn verbijs-tering. Hij stond daar met open mond, zijn map in zijn ene hand en zijn bruine draagtas in zijn andere hand.

Ergens – misschien op de hoek van Newbury Street – explodeerde iets. De twee meisjes hadden precies hetzelfde kapsel boven hun iPod-kop-telefoon, maar het meisje met het pepermuntkleurige mobieltje was blond en haar vriendin was een brunette; Piekhaar Licht en Piekhaar Donker. Nu liet Piekhaar Licht haar telefoon op het trottoir kapotvallen en greep ze Dame Kantoorpak om haar middel. Clay veronderstelde (voor zover hij op dit moment iets kon veronderstellen) dat ze wilde voorkomen dat Dame Kantoorpak opnieuw de Mister Softeeman te lijf ging of achter haar hond aan de straat op rende. Ergens in zijn hoofd had hij zelfs bewondering voor haar tegenwoordigheid van geest. Haar vriendin, Piekhaar Donker, deinsde voor alles terug, haar kleine witte

handjes tussen haar borsten gevouwen, haar ogen wijd open.

Clay liet zijn eigen dingen vallen, een aan elke kant, en kwam naar voren om Piekhaar Licht te helpen. Aan de overkant, aan de rand van zijn gezichtsveld, slingerde een auto over het trottoir voor het Four Seasons; de hotelportier kon nog net wegspringen. Er waren kreten te horen bij het hotel. En voordat Clay zelfs maar kon beginnen Piekhaar Licht met Dame Kantoorpak te helpen, had Piekhaar Licht haar mooie gezichtje met de snelheid van een reptiel naar voren laten schieten. Ze had haar ongetwijfeld sterke jonge tanden ontbloot en beet daarmee in de hals van Dame Kantoorpak. Er kwam een enorme straal bloed uit. Het meisje met piekhaar stak haar gezicht erin, leek erin te baden, dronk er mischien zelfs van (Clay was daar bijna zeker van) en schudde Dame Kantoorpak als een pop heen en weer. De vrouw was groter dan het meisje, en minstens twintig kilo zwaarder, maar het meisje schudde zo hard dat het hoofd van de vrouw heen en weer vloog en er nog meer bloed uit de hals spoot. Tegelijk hield het meisje haar eigen met bloed besmeurde gezicht schuin omhoog naar de helderblauwe oktoberhemel en joelde van triomf.

Ze is gek, dacht Clay. Knettergek.

Piekhaar Donker riep uit: 'Wie ben jij? *Wat gebeurt er?*'

Toen Piekhaar Licht haar vriendin hoorde, draaide ze bliksemsnel haar bloederige hoofd om. Het bloed droop van de korte spitse pieken van het haar dat over haar voorhoofd hing. Ogen als witte lampen tuurden uit met bloed gevlekte kassen.

Piekhaar Donker keek Clay met wijd open ogen aan. 'Wie ben jij?' herhaalde ze... en toen: 'Wie ben *ik?*'

Piekhaar Licht liet Dame Kantoorpak los, die op het trottoir zakte terwijl het bloed nog uit haar opengeknauwde halsslagader spoot, en sprong toen op het meisje af met wie ze nog maar enkele ogenblikken geleden gezellig naar de telefoon had staan luisteren.

Clay dacht niet na. Als hij had nagedacht, zou de keel van Piekhaar Donker misschien zijn opengereten, net als die van de vrouw in het pak. Hij keek niet eens. Hij stak zijn rechterarm naar beneden, greep de bovenkant van de **kleine schatten**-draagtas en zwaaide daarmee naar het achterhoofd van Piekhaar Licht, net op het moment dat die op haar vroegere vriendin afsprong en met haar uitgestrekte handen graaiende gebaren maakte naar de blauwe hemel. Als hij miste...

Hij miste niet, zelfs niet bijna. De glazen presse-papier in de draagtas trof Piekhaar Licht midden op haar achterhoofd en maakte een gedempt *dunk*-geluid. Piekhaar Licht liet haar handen zakken, de ene bebloed, de andere nog schoon, en viel als een zandzak voor de voeten van haar vriendin op het trottoir.

‘Wat is dit?’ riep de Mister Softeeman uit. Zijn stem was onwaarschijnlijk hoog. Misschien was hij van schrik een hoge tenor geworden. ‘Ik weet het niet,’ zei Clay. Zijn hart bonkte. ‘Vlug, help me. Die andere bloedt dood.’

Achter hen, in Newbury Street, was het onmiskenbare doffe geluid van een auto-ongeluk te horen, een dreun gevolgd door gekletter, en meteen daarop werd er geschreeuwd. De kreten werden gevolgd door weer een explosie, ditmaal harder, daverend door de straat. Achter de Mister Softeewagen slingerde een auto over drie rijbanen van Boylston Street naar het Four Seasons toe. Hij maaide een paar voetgangers neer en ploegde zich toen in de achterkant van de auto die hem was voorgegaan en waarvan de neus tussen de draaideuren verkreukeld zat. Die tweede crash drukte de eerste auto nog verder de draaideuren in, zodat ze uit het lood werden gebogen. Clay kon niet zien of er iemand klem zat – er stegen wolken van stoom op uit de kapotte radiateur van de eerste auto – maar de doodskreten uit de duisternis daar lieten het ergste vrezzen. Het allerergste.

De Mister Softeeman, die dat niet kon zien, boog zich uit zijn loket en keek Clay aan. ‘Wat gebeurt daar?’

‘Weet ik niet. Een paar auto-ongelukken. Gewonden. Laat maar. Help me, man.’ Hij knielde naast Dame Kantoorpak in het bloed en de restanten van het pepermuntkleurige mobieltje van Piekhaar Licht neer. De stuiptrekkingen van Dame Kantoorpak waren inmiddels erg zwak geworden.

‘Rook uit Newbury Street,’ zei de Mister Softeeman, die nog steeds niet uit de relatieve veiligheid van zijn ijscowagen was gekomen. ‘Er is daar iets ontploft. Iets groots. Misschien zijn het terroristen.’

Zodra het woord uit zijn mond was, was Clay ervan overtuigd dat hij gelijk had. ‘Help me.’

‘*WIE BEN IK?*’ riep Piekhaar Donker plotseling uit.

Clay had helemaal niet meer aan haar gedacht. Hij keek op tijd op om te zien dat het meisje met de muis van haar hand tegen haar eigen voorhoofd sloeg en zich toen drie keer snel omdraaide; ze stond bijna op de punten van haar tennisschoenen om dat te kunnen doen. Het deed hem denken aan een gedicht dat hij als student had moeten lezen: ‘Vlecht om hem driemaal een kring’. Was dat niet van Coleridge? Ze wankelde en rende toen hard over het trottoir, recht tegen een lantaarnpaal op. Ze deed geen poging om die lantaarnpaal te ontwijken of zelfs haar handen omhoog te brengen. Ze liep er met haar gezicht tegenaan, stuiterde terug, wankelde en liep er weer tegenaan.

‘*Hou daarmee op!*’ riep Clay. Hij vloog overeind, rende op haar af, gleed uit over het bloed van Dame Kantoorpak, viel bijna, rende door, strui-

kelde over Piekhaar Licht, viel opnieuw bijna.

Piekhaar Donker keek naar hem om. Haar neus was gebroken en er gutste bloed over de onderste helft van haar gezicht. Op haar voorhoofd kwam een verticale blauwe plek opzetten, als een onweerswolk op een zomerdag. Een van haar ogen hing scheef in zijn kas. Ze deed haar mond open, zodat hij de ruïne kon zien van wat waarschijnlijk duur tandarts-werk was geweest, en lachte naar hem. Hij zou dat nooit vergeten.

Toen rende ze krijsend over het trottoir van hem weg.

Achter hem startte een motor en tinkelden versterkte bellen het thema van *Sesamstraat*. Clay draaide zich om en zag de Mister Softeewagen snel de weg oprijden, terwijl op datzelfde moment op de bovenste verdieping van het hotel aan de overkant een ruit in een regen van scherpen explodeerde. Een lichaam stortte naar buiten, de oktoberdag in. Het viel op het trottoir, waar het min of meer ontplofte. Nog meer geschreeuw bij het hotel. Kreten van afgrijzen; kreten van pijn.

'Nee!' riep Clay, die naast de Mister Softeewagen mee rende. 'Nee, kom terug en help me! Ik heb hulp nodig, klotzak!'

Geen antwoord van de Mister Softeeman, die hem misschien niet boven de versterkte muziek uit kon horen. Clay herinnerde zich de woorden uit de tijd dat hij nog geen reden had gehad om aan het voortbestaan van zijn huwelijk te twijfelen. In die tijd keek Johnny elke dag naar *Sesamstraat*, zittend in zijn blauwe stoeltje, zijn Sippy Cuppoppetje in zijn handjes geklemd. *Laat je speelgoed staan, schuif maar lekker aan...*

Een man in een pak kwam uit het park gerend. Hij schreeuwde woorde-loze geluiden, zo hard als hij kon; de panden van zijn jasje flapperden achter hem aan. Clay herkende hem aan zijn sik van hondenvacht. De man rende Boylston Street in. Auto's slingerden om hem heen, misten hem rakelings. Nog steeds bulderend en met zijn handen zwaaiend rende hij naar de overkant. Hij verdween in de schaduw onder de luifel van het Four Seasons Hotel en was niet meer te zien, maar hij moest het meteen weer op zijn heupen hebben gekregen, want er barstte daar een nieuw salvo van kreten los.

Clay gaf zijn achtervolging van de Mister Softeewagen op en stond nu met zijn ene voet op het trottoir en zijn andere voet in de goot. Hij keek de wagen na die hard tinkelend over de middelste rijbaan van Boylston Street verdween. Hij wilde zich net omdraaien naar het bewusteloze meisje en de stervende vrouw toen er weer een Duck Boat verscheen, ditmaal niet bedaard maar bulderend op topsnelheid, hevig zwaaiend van bakboord naar stuurboord. Sommige passagiers tuimelden heen en weer en brulden – *smeekten* – tegen de chauffeur dat hij moest stoppen. Anderen klampten zich alleen maar aan de verticale stangen van de open zijkanten van het wanstaltige ding vast, en intussen denderde het enor-

me amfibievoertuig tegen het verkeer in door Boylston Street.

Een man in een sweatshirt greep de chauffeur van achteren vast, en toen de chauffeur de man met een krachtige achterwaartse beweging van zich afschudde, hoorde Clay weer een van die onverstaanbare kreten door het primitieve versterkersysteem van de Duck Boat. Deze keer was het niet 'Rast!', maar iets wat dichterbij een keelklank aan zat, iets als 'Klub!' Toen zag de chauffeur van de Duck Boat de Mister Softeewagen – Clay was daar zeker van – en veranderde van koers, recht op het ding af.

'O god alsjeblijft nee!' riep een vrouw die aan de voorkant van het toeristenvoertuig zat, en toen het gevaarte de tinkelende Mister Softeewagen naderde, die ongeveer zes keer zo klein was, moest Clay opeens denken aan de optocht die hij op tv had gezien in het jaar dat de Red Sox de World Series wonnen. Het team had in een langzaam rijdende stoet van deze zelfde Duck Boats gezeten en in de kille herfstige motregen naar de uitzinnige menigte gezwaaid.

'God alsjeblijft nee!' gilte de vrouw weer, en naast Clay zei een man, bijna op milde toon: 'Jezus christus.'

De Duck Boat raakte de ijscowagen in de flank en gooide hem om alsof hij een speelgoedje was. De wagen kwam op zijn kant terecht, terwijl zijn versterkersysteem nog steeds oorverdovend het thema van *Sesamstraat* tinkelde, en gleed terug naar het park, gierend over het wegdek, een regen van vonken uitspuwend. Twee vrouwen die hadden staan kijken, sprongen opzij en konden zich nog net redden. De Mister Softeewagen stuiterde het trottoir op, raakte even los van de grond, raakte toen het smeedijzeren hek van het park, en bleef daar liggen. De muziek hikte nog twee keer en hield er toen mee op.

Voor zover de krankzinnige bestuurder van de Duck Boat zijn voertuig nog enigszins onder controle had gehad, was daar nu een eind aan gekomen. Hij slingerde weer over Boylston Street terug, met zijn vracht van doodsbanne, krijsende passagiers die zich aan de stangen vastklampten, en reed het trottoir aan de overkant op, zo'n vijftig meter van de plaats waar de Mister Softeewagen zijn laatste deuntje had getinkeld. Daar knalde hij tegen het lage muurtje onder de etalageruit van een modieuze meubelzaak, Citylights. De ruit verbrijzelde met een oorverdovend onmuzikaal gekletter. De brede achterkant van de Duck Boat (er stond met roze letters *Harbor Mistress* op) ging zo'n anderhalve meter de lucht in. In zijn vaart wilde het kolossale waggelende ding over de kop slaan, maar het enorme gewicht liet dat niet toe. Het bleef op het trottoir staan, zijn snuit tussen de dure banken en fauteuils, maar eerst waren nog minstens tien mensen naar voren gevlogen, de Duck Boat uit en uit het zicht.

In Citylights ging het inbraakalarm af.

‘Jezus christus,’ zei de milde stem rechts van Clay voor de tweede keer. Clay draaide zich om en zag een kleine man met uitgedund zwart haar, een donker snorretje en een bril met gouden montuur. ‘Wat gebeurt er?’ ‘Ik weet het niet,’ zei Clay. Praten kostte hem moeite. Het was of hij de woorden er een voor een uit moest persen. Dat zou wel door de shock komen, dacht hij. Aan de overkant renden mensen weg, sommige van het Four Seasons vandaan, andere van de verongelukte Duck Boat vandaan. Hij zag een overlevende uit de Duck Boat tegen een overlevende uit de Four Seasons op botsen en ze vielen allebei op het trottoir. Hij vroeg zich af of hij gek geworden was en dit alles ergens in een inrichting zat te hallucineren. Misschien in Juniper Hill in Augusta, tussen de thorazine-injecties door. ‘Volgens die ijsverkoper zijn het misschien terroristen.’

‘Ik zie geen gewapende mannen,’ zei de kleine man met het snorretje. ‘En ook geen kerels met bommen op hun rug.’

Clay ook niet, maar hij zag *wel* zijn **kleine schatten**-draagtas en zijn map met tekeningen op het trottoir liggen, en hij zag dat het bloed uit de opengereten keel van Dame Kantoorpak – *grote goden*, dacht hij, *al dat bloed* – de map al bijna had bereikt. Al zijn *Duistere reiziger*-tekeningen zaten daarin, op een stuk of tien na, en naar die tekeningen gingen zijn gedachten nu uit. Hij liep haastig terug, en het kleine mannetje liep met hem mee. Toen er ook een inbraakalarm (of in elk geval *een* alarm) afging in het hotel, naast het schorre loeien van het Citylights-alarm, schrok het mannetje.

‘Dat is het hotel,’ zei Clay.

‘Dat weet ik, maar... o mijn *god*.’ Hij had Dame Kantoorpak gezien, die nu in een enorme plas lag van het spul dat haar hele machinerie – wanneer, nog maar vier minuten geleden, of twee? – had laten draaien.

‘Ze is dood,’ zei Clay. ‘Tenminste, daar ben ik vrij zeker van. Dat meisje...’ Hij wees naar Piekhaar Licht. ‘Die heeft het gedaan. Met haar tanden.’

‘U maakt een grapje.’

‘Was dat maar waar.’

Ergens in Boylston ontplofte weer iets. Beide mannen krompen ineen. Clay beseftte dat hij nu rook kon ruiken. Hij pakte zijn **kleine schatten**-draagtas en zijn map met tekeningen op om ze weg te halen van de bloedplas, die steeds dichterbij kwam. ‘Die zijn van mij,’ zei hij. Hij vroeg zich af waarom hij het nodig vond om dat uit te leggen.

Het mannetje, dat een tweed pak droeg – het zag er nogal parmantig uit, vond Clay – staarde nog vol afgrijzen naar het in elkaar gezakte lichaam van de vrouw, die een beker ijs had willen nemen en eerst haar